

Hồi 61

Phong Lôi Tiễn

Tiếng gọi của Kim Nguyên Bá làm cho Mẫn Tuệ bất giác cũng kêu lên nhỏ:

- Phó Thanh Chủ...

Thiên Hương hỏi:

Mẫn Tuệ nói:

- Phó Thanh Chủ là một nhân sỹ Thái Nguyên. Không lẽ họ lại tìm người ấy?

Nghê Thường nói:

- Không đâu, người của Tổ gia tìm vị ấy làm chi?

Mẫn Tuệ nói:

- Chính Kim Nguyên Bá kêu rõ ràng kia mà.

Tiếng Kim Nguyên Bá cười gần:

- Tỉnh Sơn Tây chỉ bằng một nắm tay, ba vợ chồng con cái nhà người có mọc cánh bay cũng chẳng khỏi đâu. Tốt hơn hết là nên ngoan ngoãn theo ta, thức thời là tuấn kiệt, Sấm Vương rất yêu kẻ có tài, chỉ cần người bằng lòng theo dưới trướng Sấm Vương thì trọn đời của người sẽ vinh hoa phú quý. Ra đi, đừng để ta dùng sức mạnh.

Thiên Hương rung động, thân nàng như muốn ngã.

Mẫn Tuệ vội đưa tay đỡ lấy:

- Thưa thưa...

Thiên Hương lắc đầu:

- Tổ gia bây giờ y như cỏ mọc đầu tường, gió đâu là ngã theo đó. Bấy lâu nay, dầu gì cũng nhà thế phiệt, bây giờ hết theo ngoại xâm, lại theo nội loạn, đến một tên giặc như Lý Tự Thành mà cũng đành phải cúi đầu.

Đứng vào lập trường của Mẫn Tuệ, tự nhiên đối với Tổ Tài Thần nàng xem thật là sỉ nhục, nhưng bây giờ trước mặt Thiên Hương lại không tiện nói những lời như thế, nàng nói sang chuyện khác:

- Thưa thưa, họ tìm Phó Thanh Chủ đúng là vị nhân sỹ Thái Nguyên rồi...

Thiên Hương gật đầu:

- Đúng lắm, có thể Thái Nguyên đã bị mất, vị nhân sỹ ấy không thể cúi đầu theo giặc cướp nên dẫn gia đình tìm nẻo đào vong...

Một tên áo đen bước tới nói với Kim Nguyên Bá:

- Lão gia, chắc đây là lối “kim thiên thoát xác”, nếu bọn Phó Thanh Chủ có trốn nơi đây thì làm gì lại dám bày xe ngựa lộ liễu như thế.

Kim Nguyên Bá lại kêu lớn:

- Phó Thanh Chủ, Sấm Vương tuy ái tài, tuy có thể cho người một đời sống vinh hoa phú quý nhưng nếu để ta phải tìm bắt, thì lại là chuyện khác đó nghe.

Thiên Hương nghiêng rằng:

- Muội muội, em có chắc giết được Kim Nguyên Bá không?

Mẫn Tuệ sửng sốt:

- Thử thử...

Thiên Hương nói:

- Trợ Trự vi ngược, tội của hấn còn nặng hơn Lý Tự Thành, để hấn ngày nào khổ cho người lành ngày ấy, xin muội muội hãy thay ta mà giết hấn.

Mẫn Tuệ chưa kịp trả lời thì chợt nghe một giọng khàn khàn từ trên cao, có lẽ là ở tàng cây nào đó vọng xuống:

- Kim Nguyên Bá, lưng của người lại cong đến mức đó sao? Bây giờ lại làm chó săn cho tên cướp đó nữa rồi!

Kim Nguyên Bá biến sắc, ngẩng mặt lên quát lớn:

- Người là ai?

Giọng khàn khàn đáp:

- Nói chuyện này giờ mà người vẫn chưa biết ta là ai? Như vậy thì mắt đã không tỏ mà tai không thông, như vậy cũng làm giặc cướp chưa xong, có ngày người ta sẽ chớp đầu...

Kim Nguyên Bá nạt lớn:

- Người có phải Phó Thanh Chủ không?

Tiếng khàn khàn cười cũng khàn khàn:

- Mẹ họ, đúng là đã đui còn điếc, về nấu cơm cho vợ cho rồi đi, bày đặt làm tay sai ăn cướp làm chi.

Kim Nguyên Bá cười:

- Ta hỏi chỉ thế thôi, chứ ta thừa biết là lão thầy đồ trói gà không chặt, còn người là một tên có võ công tới mức thượng thừa.

Tiếng khàn khàn nói:

- Giỏi như vậy à? Giỏi như người mà lại đi tìm bức bách một lão trói gà không chặt không mắc cỡ cái lỗ mũi hay sao?

Kim Nguyên Bá không nói, nhưng thành linh động tác của hấn thật nhanh, không ai thấy hấn dương cung lên, nhưng khi thấy cây cung thì tiếng nổ đã long trời...

Tiếng cành cây gãy đổ, tiếng lá cũng ào ào, Thiên Hương giật mình nắm chặt tay Mẫn Tuệ...

Giọng khàn khàn cười xéo về phía khác:

- Ôi cha, Phong Lô Tiễn ghê dữ ta, chỉ có điều lỗ tai người có mủ, ta ở một nơi, người bắn một ngã, tiêu mẹ nó hết một phát rồi.

Kim Nguyên Bá giờ tay lên, tiếng nổ ngay trong lúc đó.

Bây giờ tiếng nổ phát ra hai nơi gần như một lượt.

Cành lá lại rã rác ào ào, nhiều cành cây lớn bằng thân người đổ xuống rung rinh mặt đất.

Tiếng khàn khàn nổi lên kể tàng cây đó:

- Ba mũi, khó kiếm chứ phải chơi sao? Kim Nguyên Bá tại sao lại không nghe kỹ rồi hãy bắn? Ta mà là người thì đập đầu vào đá chết mẹ nó cho rồi, sống chi cho nhục.

Kim Nguyên Bá gầm lên, tiếng gầm của lão vẫn còn âm hưởng thì ba tiếng nổ long trời lở đất.

Trộn tàng cây gục xuống, thân cổ thụ gãy ngang, một mái ngói phía trước không bị trúng nhưng hơi gió của tàng cây đổ làm sạt ra một khoảng.

Thiên Hương hoảng hốt, nàng chồm mình tới gần chỗ lan can.

Nhưng ngay khi ấy tiếng người khàn khàn lại nổi lên phía trong chánh điện...

Thiên Hương nhoẻn miệng cười:

- Hết rồi.

Mẫn Tuệ hỏi:

- Hết cái gì?

Thiên Hương đáp:

- Phong Lô Tiễn, hắn chỉ có thể mang theo tối đa là sáu mũi, sức bắn của hắn cũng tới mức đó thôi.

Kim Nguyên Bá thụt lùi một bước, bây giờ thì hắn đã đứng ra gần đến nửa sân, hắn thét:

- Ai, người là ai?

Bóng người từ trong chánh điện bước ra và Kim Nguyên Bá vùng tái mặt...

Hắn thụt lùi thêm nửa bước rồi thành linh tay hắn vẩy lên không.

Một tiếng nổ xẹt trên nóc đền, khói lửa lóe lên rồi tắt ngấm.

Mông Bất Danh gật đầu:

- Được, người đã cầu cứu thì ta chờ chủ người tới nói chuyện.

Lão ngồi xuống bệ thêm, tréo ngoài hai chân.

Thiên Hương dậm chân:

- Cha tôi sẽ tới bây giờ.

Mẫn Tuệ hỏi:

- Lệnh tôn ở đây sao?

Thiên Hương nói:

- Cứ theo cách phóng tín hiệu cáo cấp của Kim Nguyên Bá thì chắc chắn không xa lắm.

Mẫn Tuệ cau mặt:

- Sợ Mông lão không phải là đối thủ của lệnh tôn...

Thiên Hương nói:

- Mông lão có thể cùng với cha tôi không phân cao, nhưng dưới tay cha tôi còn có đám Kim Nguyên Bá thống lĩnh đám Ngũ phân đường, vì thế nên chắc chắn sẽ bị nguy.

Nghê Thường tắc lưỡi:

- Nghĩa phụ tôi kỳ quá, sao hồi nãy không hạ Kim Nguyên Bá cho rồi.

Thiên Hương nói:

- Muội muội không biết, phải làm cho hấn hết mấy cây Phong Lô tiên chớ.

Nghê Thường nói:

- Thì bây giờ cũng được...

Thiên Hương nói:

- Mông lão gia không ngờ hấn lại cấp cứu, và khi hấn cấp cứu thì đã trễ rồi...

Quả thật, Thiên Hương nói chưa dứt lời thì sáu bóng người đã ập vào.

Cầm đầu là Tổ Tài Thần, ông ta cũng vận bộ áo nhà quê lung tung.

Tổ Tài Thần đứng đối diện với Mông Bất Danh, năm tên theo ông ta giạt qua phía trái và bọn Kim Nguyên Bá giạt qua bên phải.

Thiên Hương kêu nhỏ:

- Chết rồi, cha tôi đã bố trí ngay...

Mẫn Tuệ nói:

- Không sao, tôi xuống...

Thiên Hương đưa tay cản lại:

- Không được, trừ phi là có Đức Uy hay La Hán, ngoài ra chúng ta không thể...

Nàng ngưng một giây và ngẩng mặt lên quả quyết:

- Không sao, nhị vị muội đừng động thủ, chờ khi nào cần, tôi sẽ có kế lui địch.

Mẫn Tuệ chợt nghe thương Thiên Hương vô cùng, trước mặt cha nàng nhưng nàng cũng không làm sao tránh dùng tiếng “địch”.

Nàng ngẩng lên thấy viên mắt của Thiên Hương ươn ướt khi nhìn thấy cha mình...

Mẫn Tuệ kêu nhỏ:

- Thử thử...

Thiên Hương làm thinh vì ngay lúc đó thì Tổ Tài Thần lên tiếng:

- Không biết có chuyện gì mà Kim Nguyên Bá lại cáo cấp, không ngờ hấn gặp Mông lão. Mạnh giỏi, Mông lão, bấy lâu không gặp mạnh giỏi chứ?

Mông Bất Danh đáp:

- Cám ơn, mạnh luôn, nhưng bây giờ thì hơi khác, đứng trước mặt vị đại tài chủ miền Tây ta bỗng cảm nghe trong mình khó chịu.

Kim Nguyên Bá vụt bước lại gần nói thật nhỏ với chủ nhân, Tổ Tài Thần gật gù:

- Mông lão, lập trường chúng ta chắc đã rõ ràng rồi, thân danh của chúng ta chắc cũng không cần phải nói.

Mông Bất Danh cười:

- Lập trường thì hẳn rồi, còn thân danh thì lão Cùng này cũng không dám nói. Thằng ăn mày thì làm sao lại dám nói chuyện thân danh với vị đại tài chủ? Nói đi, có gì cần nói đi.

Tổ Tài Thần nói:

- Mông lão, chúng ta bao nhiêu năm nay dãi nhau bằng nghĩa tương xứng một côi bá vương. Vì thế ngày nay ta không muốn trở mặt với lão, chúng ta đừng nên gấu ó với nhau. Ta cần là lão Phó Thanh Chủ Thái Nguyên.

Mông Bất Danh cười:

- Tôi nói đại tài chủ nè, chuyện làm sao lại thế. Tại sao kiếm Phó Thanh Chủ mà lại nhả dọng lên đầu tôi? Mới ràng ràng đây, cái thằng “phổ kỵ” họ Kim của nhà ông nó bắn tên lửa thiếu chút nữa cháy mẹ nó hết của tôi rồi còn gì!

Tổ Tài Thần chớp mắt vào mặt Mông Bất Danh:

- Lão Mông này, chúng ta là giang hồ bằng hữu lâu năm, thân danh không phải là nhỏ, có lẽ mình không nên có chuyện xô xát với nhau ông thấy có phải không?

Mông Bất Danh gật gật:

- Đúng, đúng, cái nào đúng thì ta nói đúng, đến chừng gặp cái không đúng thì phải nói là bậy chứ biết sao giờ... Nhưng theo lão tài phú nói thì quả thật không nên, bằng hữu lâu năm nè, thân danh cùng nhất nhì thiên hạ nè, hổng lẽ bây giờ lại đấm đá với nhau thì coi sao cho được.

Tổ Tài Thần nói:

- Đã thế, chúng ta lại còn là người có tuổi, muốn gì, mình cứ nghiêm trang thẳng thắn nói với nhau.

Mông Bất Danh nhượng mắt:

- Vậy hả? Mai mốt về dạy lại cái thằng phổ kỵ họ Kim của tài phú nghe, con nít đừng có hung hăng, gặp cha chú thì phải trình thưa vâng dạ, đừng có hỗn, hỗn quen thân.

Kim Nguyên Bá đỏ mặt tía tai nhưng đành phải ngậm câm, hẳn biết, đối với Mông Bất Danh càng nói càng thêm lỗ.

Mông Bất Danh lại gật gật:

- Tài phú đã muốn nói chuyện nghiêm trang thì nói chuyện nghiêm trang, ta hỏi trên đời này có mấy Phó Thanh Chủ hả?

Tổ Tài Thần nhướng mắt:

- Mông lão nói...

Mông Bất Danh chặn ngang:

- Cứ trả lời, nói chuyện đàng hoàng mà.

Tổ Tài Thần hình như chưa biết cái “đáy” của lão, nên nhìn lão một cái rồi nói:

- Cứ theo ta biết thì chỉ có một Phó Thanh Chủ thôi chứ mấy!

Mông Bất Danh nói:

- Tổ tài phú, nếu ông trói được hai tay cái lão Phó ấy dâng cho Lý Tự Thành thì ông được đầu công phải không?

Tổ Tài Thần biết Mông Bất Danh quá nhiều nên lão ta dâm lý:

- Sự thật là như vậy, ta cũng không cần phải phủ nhận làm gì.

Mông Bất Danh cười:

- Vậy là phải rồi, nhận chớ giấu làm sao, tài phú nè, bây giờ thử hỏi chuyện như vậy ta làm sao lại giao cái lão Phó cho ông để ông đi lãnh công chớ?

Tổ Tài Thần cau mặt:

- Mông lão, hình như trong lời nói của ông hãy còn chứa thêm lời nói nữa phải không?

Mông Bất Danh nói:

- Biết nói là không hiểu, nói sao là hiểu, quân tử không giật của người, quân tử vẫn biết tham tài, nhưng lấy cũng phải cho trúng đạo chớ.

Tổ Tài Thần nhướng mắt rồi lắc đầu:

- Không hiểu, hoàn toàn không hiểu lời nói đó.

Mông Bất Danh cười:

- Tài phú nè, nếu không phải là giả đồ thì ông đúng là kẻ “thông minh suốt đời, hồ đồ một khắc”, được rồi, muốn toạc móng heo, nè nghe, ta là một thằng cùng đến cái mức không có cái lành mà mặc, không có bữa cơm đủ mà ăn, ngày mai chưa biết sẽ lăn ra chết đói chết lạnh nơi nào, cho nên bây giờ cái lão Phó Thanh Chủ đúng là cái vốn của ta, ta chính đang định bắt lão để đổi lấy cuộc đời vinh hoa phú quý, để cho khỏi những chuỗi ngày đói lạnh tả tơi, vậy mà Tổ tài phú đành lòng chặn đường chặn ngã làm kiểu chơi cha, định phỗng tay trên, đã vậy còn bảo ta đem cái “vốn” vinh hoa phú quý ấy mà dâng là nghĩa làm sao, tự ta lại đi làm cái chuyện “đoạn lộc” của ta như thế hay sao?

Từ trên ngói lều nhỏ, Thiên Hương mỉm cười:

- Mông lão gia quả có cái miệng lợi hại vô cùng.

Bên dưới, Tổ Tài Thần nhìn chăm chăm vào mặt Mông Bất Danh:

- Chuyện như vậy sao? Nhưng chẳng hay ông tính đem lão Phó đi dâng công nơi nào thế?

Mông Bất Danh nói:

- Tự nhiên đem dâng cho Lý Tự Thành chớ còn đâu nữa? Vừa rồi cái thằng phổ ký họ Kim không biết học được của ai một câu hay lắm, chắc là học của tài phú thì phải, hắn nói là thức thời vụ mới đáng danh tuấn kiệt, Minh triều ngày nay đã tận rồi, Chu gia đã diệt rồi Lý gia đang hưng, xem chừng giang sơn nhà Minh chắc là khó giữ, họ Chu chắc là phải rút khỏi ngai vàng, con người là phải thông minh, học thông minh, hai chữ danh lợi, khi đã thấm vào người rồi thì xương phải mềm lại, lưng phải biết mọp, đầu phải biết đội, đội dít thiên hạ cũng được còn chuyện trung hiếu, liêm sỉ, tổ tông thì cứ việc cho đi chơi cha chỗ khác.

Trên lầu, Thiên Hương lại cười, nhưng nụ cười của nàng chua xót, nàng nói nhỏ với Mẫn Tuệ:

- Cha tôi đến đây để mang thêm cái nhục vào người:

Nghê Thường thông cảm nỗi đau của Thiên Hương, nhưng nàng không biết phải nói sao, nàng chỉ còn cách là bóp vào tay Thiên Hương thật mạnh để ngấm chia sẻ nỗi đắng cay mà một đứa con đang hứng chịu khi thấy cha mình làm chuyện quá nhục...

Quả thật, cái miệng của Mông Bất Danh lợi hại hết sức, chửi cha thiên hạ mà không cho thiên hạ có cơ hội trả lời.

Tổ Tài Thần nóng mặt, ông ta cười nhạt:

- Mông lão, người dám...

Mông Bất Danh xua tay:

- Khoan, Tổ tài phú, trên đời này người ta chỉ biết đi kiếm tiền kiếm lạc thú, chớ không ai lại đi kiếm cái chửi bao giờ, ta nói chuyện của ta mà.

Tổ Tài Thần mím môi, hình như ông ta đang cố gắng giữ không khí hòa nhã:

- Mông lão nè, trừ trường hợp vạn bất đắc dĩ, còn thì ta không bao giờ muốn quay mặt đánh nhau. Mỗi người đều có một chí riêng, ta không cần biết lão nói như thế nào, ta chỉ cần nói thẳng lão Phó Thanh Chủ đó vốn là của ta...

Mông Bất Danh nhướng mắt:

- Phó Thanh Chủ vốn là của ông? Giỡn hoài tài phú, đừng có chơi nhau như thế chớ? Cái tỉnh Sơn Tây này đâu phải là địa bàn hoạt động của tài phú, chúng ta từ trước đến nay đâu có ai lấn đất của ai? Ngoài vùng đất chiếm cứ ra, chỗ khác thì ai lanh tay của về người đó, qui củ mà, chỉ trừ tài phú định lợp da mặt thật dày, chớ còn đâu có chuyện kỳ cục như thế ấy?

Tổ Tài Thần quả đã dày da mặt, lão nói:

- Không cần biết như thế nào, lão Phó Thanh Chủ là của ta đang cần, phải được.

Mông Bất Danh nói:

- Tổ tài phú, ta vừa nói đó nghe không? Quân tử không đi giật cửa trên tay người quân tử tham tài, nhưng thu tài cũng cho phải đạo, ông đã ăn không hết, giấu muôn hộ, lại đi giật cửa tên nghèo rớt mồng tơi như ta hay sao?

Tổ Tài Thần cười nhạt:

- Khỏi, khỏi, Mông lão, đừng có giở cái trò đó trước mặt ta, ta hỏi, có giao không thì nói?

Mông Bất Danh gật gật:

- Giao thì giao, nhưng chắc chắn không phải giao cho tài phú.

Tổ Tài Thần mím miệng:

- Ta vốn không muốn méch lòng, bây giờ thì đã đến lúc vạn bất đắc dĩ rồi đó, Nguyên Bá, tất cả ở đây, người dẫn vài tên vào lục soát cho ta.

Mông Bất Danh gãi gãi đầu:

- Ra mặt giật cửa đấy không? Được, ta vốn cũng không muốn, nhưng đây cũng là trường hợp bất đắc dĩ...

Tổ Tài Thần nhích tới.

Bọn Kim Nguyên Bá tràn lên.

Mông Bất Danh lâm vào tình cảnh thật vô cùng nguy hiểm, nếu chặn bọn Kim Nguyên Bá thì sẽ bị Tổ Tài Thần đánh thành linh, nếu giữ Tổ Tài Thần thì bị bọn Kim Nguyên Bá bực hậ.

Từ trên lầu, Dương Mẫn Tuệ bước xuống thang.

Thiên Hương kéo lại, nàng gắt nhỏ:

- Muội muội, tuyệt đối đừng lộ mặt, phải nghĩ đến việc lớn ở ngày mai, tôi sẽ có cách của tôi, đừng lo gì cả...

Nàng lách mình qua và lên tiếng ngay:

- Mông lão đừng thèm làm chuyện ấy.

Mông Bất Danh chắc lưỡi dậm chân, lão biết như thế là hỏng rồi.

Tổ Thiên Hương đã đến mức liều.

Mẫn Tuệ hoảng hốt:

- Thử thử...

Thiên Hương cau mặt:

- Phải nhớ đến công việc lớn ngày mai, phải nhớ đến bá tánh, một mình tôi không quan hệ...

Nàng bước thẳng xuống lầu.

Nghê Thường và Mẫn Tuệ đứng chết trân...

Tiếng của Thiên Hương vọng lên. Tổ Tài Thần khựng lại.

Nàng bước nhanh xuống lầu và đi thẳng ra đại điện cúi mình:

- Con xin mừng cha.

Giọng nàng thật lạnh.

Tổ Tài Thần như bắt được vàng, ông ta kêu lớn:

- Thiên Hương...

Giọng của ông ta vô cùng xúc động:

- Trời ơi, con... cha đã tìm con khắp chỗ.

Từ dáng cách đến giọng nói, Thiên Hương đến lúc bình tĩnh hơn bao giờ hết, nàng nói:

- Con cam tội bất hiếu để cho cha khổ cực.

Tổ Tài Thần khoát khoát tay:

- Không có gì đâu con, con về với cha là đủ rồi...

Ông ta chợt ngừng lại một lát và ngó Mông Bất Danh:

- Con mất tích tại Chung Nam Sơn... sao bây giờ lại đi chung với lão?

Mông Bất Danh cười:

- Đáng lý phải nói ta đã từ tay Nam Cung Nguyệt cứu con gái của tài phú chớ.

Tổ Tài Thần cười nhạt:

- Đáng lý phải nói rằng chính người đã làm cho ta và Nam Cung Nguyệt đứt dây liên lạc với Mãn Châu, người đã làm cho bọn ta tẩu đầu vô lộ...

Mông Bất Danh nhướng nhướng mắt:

- Sao lại "tẩu đầu vô lộ"? Tại sao vậy? Tài phú, nếu không có ta thì con gái ông sẽ ra sao? Có phải đã lọt vào tên quỷ háo sắc ấy không? Nếu không có ta, ngày nay làm sao ông tài phú đầu hàng được với Lý Tự Thành? Mẹ họ, biết trước như thế này thì ta đâu có thèm đem cái thân già làm cái chuyện đã không công mà lại còn mang tiếng xấu? Mẹ họ, đúng là thứ ăn cháo đá bát.

Tổ Tài Thần cười gằn:

- Được rồi, Mông lão đầu, chuyện gì cũng phải có đầu có đuôi, có nhân có quả, đêm này tại ngôi Tấn tử này, ta sẽ thanh toán cho xong.

Thiên Hương kêu:

- Cha, bất luận nghĩ về mặt nào, bất luận ai nghĩ sao, con vẫn cảm kích Mông lão bá, vả lại, con đã về bên cạnh cha rồi, cha còn tính toán chuyện chi nữa cho phiền, cha nên xem đây là việc vui mừng mà lo việc cha con mình là phải hơn.

Trầm ngâm một chút, Tổ Tài Thần gật gật đầu:

- Được rồi, lão Mông, vì con ta, ta tạm coi như món nợ giữa ta và lão chấm dứt.

Thiên Hương nghiêm mình:

- Đa tạ gia gia.

Mông Bất Danh nói:

- Tổ tài phú, giải quyết như thế thì giải quyết, nhưng nhớ rằng ta không nhận một chút tình nào của lão nghe.

Tổ Tài Thần nói:

- Không ai bắt người nhận gì cả, Mông lão giao Phó Thanh Chủ...

Thiên Hương chận ngang:

- Cha, Thái Nguyên Phó Thanh Chủ không có ở đây, ngôi Tấn Từ này không có ai cả.

Tổ Tài Thần ngạc nhiên:

- Sao? Thiên Hương nói, trong này không có ai cả à?

Thiên Hương nói:

- Vâng, thưa cha, trong này không có Phó Thanh Chủ.

Tổ Tài Thần cau mặt:

- Thật như thế sao con?

Thiên Hương nói:

- Cha không còn tin được con nữa sao?

Tổ Tài Thần nói:

- Không phải như vậy, nhưng con biết chuyện này quan hệ...

Tổ Thiên Hương nói:

- Cha thật thì thôi, cả vùng Thái Nguyên phụ cận này đã bị Lý Tự Thành chiếm hết, Phó Thanh Chủ bỏ nhà đào nạn làm sao lại có trong Tấn Từ này, huống chi cha cũng thấy con ở đây mà.

Tổ Tài Thần lắc đầu:

- Tại con không biết, Phó Thanh Chủ bị bắt giam tại Dịch Thôn gần đây, nhưng có người đến cứu và đưa đến Tấn Từ để gặp vợ con lão.

Tổ Thiên Hương cau mặt:

- Ai cứu Phó Thanh Chủ?

Tổ Tài Thần lắc đầu:

- Giết không sót một mống, đâu có biết ai.

Mông Bất Danh cười:

- Giết như thế là phải.

Tổ Tài Thần nhìn thẳng vào mặt Thiên Hương:

- Con bảo không có Phó Thanh Chủ ở đây?

Thiên Hương nói:

- Đến con mình mà cha cũng không tin, con bảo đảm với cha rằng nơi đây, bây giờ không có người nào trong gia đình Phó Thanh Chủ cả. Đây là công của cha, làm con, con lại đi làm cho cha mất công hay sao?

Tổ Tài Thần liếc lên ngôi lều nhỏ:

- Ai ở trên ấy?

Thiên Hương đáp:

- Một vị cô nương họ Triệu, nàng là bạn của con.

(mất vài trang....kekeke).

công tử Mãn Châu thì cũng tạm nói là tốt, nhưng nếu gả về cho bọn giặc cướp nữa thì...

Ông ta nhún vai rồi nín luôn.

- - o O o - -